

Persons private Forhold. »Frøken eller Frue?« er et Spørgsmaal, som Vedkommende anser sig berettiget til at kunne gøre, uden den mindste Genance, straks en Dame bestiller et Værelse paa et Hotel, eller er tilkaldt som Vidne i en Sag, eller hun henvender sig i et eller andet Anliggende til en fremmed Person, vil have sine Varer hjemsendt fra en Butik, eller hun deltager i Selskabslivet, ja, kort sagt: overalt, hvor hun bevæger sig.

Det synes ikke, som man engang tænker paa, at det i Virkeligheden er meget uhøfligt, at ville paa denne Maade trænge sig ind i fremmede Menneskers Privatliv og gøre dem personlige Spørgsmaal. Medens man aldrig tillader sig at spørge en fremmed Person, om han eller hun er rig eller fattig, om Vedkommende har eget Hjem eller bor hos andre, om man har Børn eller er barnløs, om man er en Opkomling eller tilhører en Kulturslægt o. s. v., synes baade Per og Poul, at de er fuldt berettigede til straks, uden videre, at have Lov til at udspørge en Kvinde om hendes intimeste personlige Forhold.

Det vilde være interessant, at høre, hvad en Mand vilde svare, hvis man i samme Øjeblik, man præsenterer ham, spurgte ham, om han var gift eller ugift. Mon han ikke meget hurtigt vilde afvise det med et: »Hvad kommer det Dem ved?« Han vilde aldeles ikke være villig til straks at oplyse den Første den Bedste om sit Forhold til det andet Køn.

Og han vilde ogsaa opponere mod at tituleres med et Diminutiv.

Dr. Marie Raschke i Berlin, som i den tyske Presse har behandlet Spørgsmaalet om Kvindernes forskellige Titler, beretter, at de ugifte Mænd i Midtaldren en Tid i Tyskland kaldtes »Herrlein«, og kun de gifte tituleredes Herre. Imidlertid fandt »Herrleinerne« en saadan Udskillen ikke videre tiltalende, og hævdede, at de som myndige Individuer forlangte at benævnes som deres gifte Brødre.

Dette beviser, at de havde Selvfølelse. Og det beviser, at Mænd er sig sit personlige Værd bevidst. Men

desværre savnes disse Egenskaber hos Kvinderne. Og derfor finder de sig endnu i det 20de Aarhundrede i at lade sig benævne med Diminutiver. Thi det er jo det, som Fräulein, Mademoiselle, Signorina betyder! Og hvad er egentlig Frøken andet end det tyske »Frauchen?« Disse diminutive Benævnelser er Levninger fra den Tid, da den ugifte Kvinde maatte bede om Undskyldning for sin Tilværelse. Da den ugifte Kvinde maatte finde sig i at sidde i sin Vraa og være gemt og glemt. Hun skulde giftes. I det højeste være en attraaelig Genstand for Spot og Haan. Kun den gifte Kvinde ansaas for moden og myndig, og var værdig til at faa en fuldvoksen Persons Hæderstitel. Det tyske Blad »Mutter-schutz«, har taget dette Kvindernes Titelspørgsmaal op, og i den Anledning henvendt sig til en hel Del intelligente Mænd og Kvinder for at æske deres Mening om denne Sag.

Desværre viser det sig, at medens en hel Del Mænd, specielt Læger og Sociologer, taler for, at Kvinder bør have en fælles Titel, fandtes der Kvindesagskvinder, som ikke engang havde tænkt paa dette Spørgsmaal. Det er i Virkeligheden et sørgeligt Bevis for, hvor lidet de har fordybet sig i Tankerne paa de ugifte Mødres Stilling og Vanskeligheder. Om de selv ønsker at bære deres egne Forhold til det andet Køn tilmorvs, saa burde de huske paa, at det kan føles meget ubehageligt for mange af deres Søstre, og bare for deres Skyld burde de arbejde for at faa en Reform istand paa dette Omraade. Jeg har selv set en ung Pige græde, fordi en anden spurgte hende: »Hvorfor kaldes din Mo'r Frøken?«

Og en anden, som aldrig vovede at tage imod Breve til sit eget Logi, hvor hun boede med sit lille nyfødte Barn. Hvad vilde vel Pensionatsfruen og Portieren og alle de andre sige, naar der kom Breve med »Mademoiselle«!

Kvinder arbejder i vore Dage med stor Energi paa at faa deres politiske Valgret, og de tænker ogsaa paa at forbedre de udenfor Ægteskab fødte Børns Stilling. Men de forsømmer at gennemføre en Reform, hvortil der

ikke behøves hverken kongelig Bevilgning, Rigsdag eller andre Autoriteter. Bare lidt Logik og god Vilje og Konsekvens.

Det er f. Eks. underligt at se, hvorledes Kvindesagsblade endnu altid holder paa denne gamle Skik, naar de taler om Kvinden, at ville trække hendes private Forhold frem. Derimod undlader de ofte at præsentere Kvindens officielle Stilling. De kvindelige Læger, Skolebestyrere, Ingeniører, Arkitekter o. s. v., kalder man fort væk Frøken! Eller ogsaa, om man nævner Titelen Doktor, er det altid med et Fräulein (Frøken) foran, hvilke to Benævnelser slet ikke passer sammen, idet det ene udtrykker et Diminutiv, det andet en Grad af Modenhed. Hvorledes mon det vilde lyde, om vi sagde: Herrlein Geheimerat, Herrlein Minister, Herrlein General?

Heldigvis findes der Kvindesagsblade, som allerede har taget Skridtet fuldt ud. »Neues Frauenleben« i Wien f. Eks. anvender aldrig andet end Titelen Frau paa alle Kvinder.

En praktisk Nødvendighed fordrer ogsaa, at man gennemfører en fælles Titel. Enhver, som har at gøre med Tusinder af Kvinder, i Foreninger eller paa Møder, véd, hvor umuligt det er at holde Rede paa deres Privatforhold. Man oplever ofte, at Folk »tager Fejl« og forveksler Titlerne! Og desuden er vi jo allerede kommet saa vidt f. Eks. i Paris, men ogsaa andre Steder, at man i Butiker og paa Torve benævner alle Kvinder »Frue«. Det gælder da kun at udvide Grænserne. »Frue« betyder nemlig et modent Menneske, og det burde derfor fremfor alt være Kvindesagskvindernes og deres Organers Opgave at føre Reformen videre. Forstaar de det ikke, kunde man fristes til at le af, at de forsømmer det, som ligger dem nærmest, og som bare beror paa dem selv.

København, Marts 1910.

Maikki Friberg.

Avertér i „KVINDEVALGRET“

Annoncer modtages og alle Forespørgsler besvares af Ekspeditionen, Østerbrogade 35. Telef. Øbro 79 y.